

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Flisikowska

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Anna Krzemińska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko S. N.

o zapłatę (roszczenia z umów bankowych)

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 81.010,03zł (osiemdziesiąt jeden tysięcy dziesięć złotych 03/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2015r. do dnia zapłaty.
2. Kosztami procesu obciąża w całości pozwanego, przy czym szczegółowe rozliczenie tych kosztów pozostawia referendarzowi sądowemu.

/-/H.Flisikowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 kwietnia 2016 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się zasądzenia od pozwanego S. N. na rzecz powoda kwoty 81.010,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi płatnymi od dnia 20 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k. 3-4)

Uzasadniając swoje stanowisko, strona powodowa wskazała, że zawarła z pozwanym w dniu 24 lipca 2013 roku umowę kredytu konsumpcyjnego o numerze (...), a pozwany nie wywiązał się z przyjętego na mocy tej umowy zobowiązania, w związku z czym powód umowę kredytu wypowiedział (k. 7-8).

Postanowieniem z dnia 25 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał niniejszą sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu (k. 11).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt XII Nc 446/16 z dnia 26 września 2016 roku Referendarz Sądowy tut. Sądu nakazał pozwanemu aby zapłacił stronie powodowej kwotę 81.010,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.667,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu, albo wniósł w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw (k. 46)

Na podstawie zarządzenia Referendarza Sądowego z dnia 21 listopada 2016 roku ww. nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 5 października 2016 roku (k. 54).

Pismem z dnia 1 lutego 2017 roku, pełnomocnik pozwanego wniósł o doręczenie ww. nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu oraz załączników. W uzasadnieniu tegoż pisma pełnomocnik podał, że pozwany w dniu 25 stycznia 2017 roku otrzymał od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym P.J. w P. A. K. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 16 stycznia 2017 roku wydanego na podstawie przedmiotowego nakazu zapłaty. Dalej pełnomocnik wskazał, że przedmiotowy nakaz zapłaty został doręczony na adres, pod którym pozwany już nie zamieszkuje, stąd wnosi o jego doręczenie na aktualny adres zamieszkania pozwanego, celem umożliwienia mu złożenia od sprzeciwu od nakazu zapłaty (k. 64-65)

Zarządzeniem z dnia 29 marca 2017 roku Referendarz Sądowy tut. Sądu uchylił pkt 1 zarządzenia z dnia 21 listopada 2016 roku dotyczący uprawomocnienia przedmiotowego nakazu zapłaty oraz nakazał jego ponownie doręczenia na adres pełnomocnika pozwanego (k. 86).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 kwietnia 2017 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz o skierowanie sprawy do mediacji (k. 98 -99)

Uzasadniając swoje stanowisko w pierwszej kolejności pełnomocnik pozwanego wskazał, że wraz z ww. nakazem zapłaty nie został mu doręczony odpis pozwu wraz z załącznikami, w związku z czym zastrzega sobie możliwość wniesienia przeprowadzenia dalszych wniosków dowodowych po zapoznaniu się z dowodami załączonymi do pozwu. Jednocześnie pełnomocnik stwierdził, że żądanie powoda jest przedwczesne, a zamiarem pozwanego było dokonanie spłaty dochodzonej pozvem, wynegocjowanie ze stroną powodową zmniejszenia kwot rady kredytu i wydłużenie terminu jego spłaty. W ocenie pełnomocnika pozwanego, powód winien wstrzymać się z występowaniem na drogę postępowania sądowego i podjąć próbę polubownego rozwiązania sporu, w związku z czym wnosi o skierowanie sprawy do mediacji (k. 98).

Zarządzeniem z dnia 7 sierpnia 2017 roku poinformowano pełnomocnika pozwanego, że odpis pozwu wraz z jego załącznikami został doręczony na adres pełnomocnika pozwanego w dniu 5 maja 2017 roku, w związku z czym Sąd wyznacza pełnomocnikowi pozwanego dodatkowy 14-dniowy termin do przedstawienia wszystkich twierdzeń oraz wniosków dowodowych (k.122).

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2017 roku pełnomocnik powoda wskazał, że podtrzymuje żądanie podane w pozwie oraz wnosi o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz poinformował, że powód nie wyraża zgody na mediację. Jednocześnie pełnomocnik powoda odnosząc się do twierdzeń pozwanego wskazał, że powód przed wypowiedzeniem przedmiotowej umowy kredytu wysłał do pozwanego wezwanie do zapłaty, w których został poinformowany o konsekwencjach niespłacenia zobowiązania w terminie. Dodał, że od pozwanego nie wpłynęła do powodowego banku jakakolwiek prośba o restrukturyzację zadłużenia ani nie została podjęta czynność mająca wskazywać na chęć spłaty zobowiązania, zatem zarzut pozwanego odnośnie przedwczesności powództwa należy uznać za całkowicie bezzasadny (k.138-139).

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2013 roku strony zawarły umowę konsumpcyjnego kredytu gotówkowego dla osób fizycznych o numerze (...). Całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia umowy wynosił 104.000,00 zł. Zgodnie z § 1 ust. 2 ww. umowy kredyt został udzielony na dowolny cel konsumpcyjny. W myśl § 2 ust. 1 umowa kredytu została zwarta na czas określony do dnia 23 sierpnia 2020 roku. Zgodnie z § 2 ust. 2 umowy, terminy oraz wysokości spłacanych rat kredytu określone zostały w Harmonogramie spłat kredytu, będącym integralną częścią umowy. Pozwany został zobowiązany do spłaty kredytu w 84 ratach malejących.

Zgodnie z § 11 przedmiotowej umowy, w wypadku niespłacenia w umówionym terminie kredytu wraz z należnymi powodowi odsetkami, prowizjami, opłatami lub innymi należnościami, powód wezwie kredytobiorcę (pозwanego) do niezwłocznego wpłacenia wymagalnych należności, a niespłacenie kredytu w umówionym terminie może skutkować wypowiedzeniem umowy kredytu przez pozwanego. W § 14 przedmiotowej umowy pozwany oświadczył, że w zakresie roszczeń powoda wynikających z umowy, a także w przypadku niezwrócenia przez pozwanego powodowi, w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu umowy, kwoty udostępnionego kredytu wraz odsetkami ustawy liczonymi za okres od dnia wypłaty kredytu, dobrowolnie podaje się egzekucji prowadzonej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego i upoważnia powoda do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty zadłużenia nie wyższej niż 208.000,00 zł obejmującego kwotę długu głównego wraz z odsetkami oraz wystąpienia po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego/ wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności z tytułu umowy kredytu oraz ,że powód ma prawo naliczać odsetki ustawowe od całej kwoty zadłużenia.

Dowód: umowa kredytu – konsumpcyjny kredyt gotówkowy dla osób fizycznych nr (...) z dnia 24 lipca 2013 r. (k. 27-32), dokument - elektroniczne zestawienie operacji (k. 26)

Pozwany nie wywiązał się z postanowień przedmiotowej umowy kredytu. Pismem z dnia 24 sierpnia 2015 roku , zatytułowanym jako „ostateczne wezwanie do zapłaty” pozwany został wezwany do zapłaty zaległych płatności wynikających z ww. umowy kredytu w terminie 7 dni od daty otrzymania tegoż wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Wskazano, że całkowita kwota zobowiązania na dzień sporządzenia tego pisma wynosiła 78.854, 96 zł. W piśmie powód wskazał, że w przypadku braku spłaty w określonym powyżej terminie, powyższe pismo należy potraktować jako wypowiedzenie umowy przez powodowy bank. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 14 września 2015 roku.

Dowód: ostatecznie wezwanie do zapłaty z dnia 24 sierpnia 2015 roku (k. 34), potwierdzenie odbioru listu poleconego (k. 35-36)

W dniu 19 grudnia 2015 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku o numerze (...), w którym wskazał, że w dziale wierzytelności pod numerem (...) ujawniona jest wierzytelność powodowego banku przysługująca od pozwanego, która na dzień 19 grudnia 2015 roku wynosiła 81.010, 03 zł i obejmowała:

- 77.670, 37 zł tytułem należności głównej
- 2 771, 07 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału za okres od 26 maja 2015 roku do 28 listopada 2015 roku według stopy procentowej w wysokości 8.90% w skali roku,
- 568,59 zł tytułem odsetek umownych karnych naliczonych za okres od 28 listopada 2015 roku do 19 grudnia 2015 roku od zadłużenia przeterminowanego wg. stopy procentowej w wysokości 8,90 % w skali roku.

W treści ww. wyciągu z ksiąg powodowego banku wskazano, że od powyższego zobowiązania w kwocie 81.010,03 zł powodowi przysługują dalsze odsetki ustawowe w stosunku rocznym, naliczane od dnia następnego po dniu wystawienia tegoż wyciągu z ksiąg bankowych do dnia całkowitej spłaty zadłużenia.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych (...) S.A nr (...) z dnia 19 grudnia 2015 roku (k. 23)

Pismem z dnia 24 marca 2016 roku zatytułowanym „wezwanie do zapłaty” występujący w imieniu powoda pełnomocnik, na mocy udzielonego mu pełnomocnictwa poinformował pozwanego, że sprawa została przekazana do kancelarii prawnej celem wszczęcia postępowania sądowego. W związku z powyższym pozwany został wezwany do wywiązania się z obowiązku spłaty zadłużenia wynikającego z ww. umowy kredytu w kwocie 81 010,03 zł w nieprzekraczalnym terminie do 5 kwietnia

2016 roku pod rygorem skierowania sprawy przez działającą na rzecz powoda kancelarią prawną na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu wykonawczego, a po jego uzyskaniu wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 24 marca 2016 roku (k. 22)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentach. Zgodnie z treścią art. 244 §1 k.p.c. za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na zasadzie art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd zwraca przy tym uwagę, że w postępowaniu sądowym wyciągowi z ksiąg rachunkowych powodowego banku nie należy przypisywać waloru dokumentu urzędowego. Niemniej jednak powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osoby do tego upoważnione. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie jak każdy inny dokument prywatny. Dane zawarte w tym dokumencie pozostają w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny.

Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego na wszystkich wyznaczonych w niniejszej sprawie rozprawach, Sąd postanowił pominąć dowód z jego informacyjnego przesłuchania oraz przesłuchania w charakterze strony. Należy przy tym zaznaczyć, że wezwanie na pierwszą rozprawę w dniu 14 września 2017 roku zostało doręczone pozwanemu w dniu 6 września 2017 roku (k. 129). Z kolei wezwanie na drugą rozprawę dnia 19 grudnia 2017 roku zostało zwrócone do tut. Sądu w dniu 6 października 2017 roku (k.151) i pozostawione w aktach ze skutkiem doręczenia, natomiast na rozprawę w dniu 22 lutego 2018 roku zostało skutecznie pozwanemu doręczone w dniu 9 stycznia 2018 roku (k.166). Nadto, o każdej z powyższych terminów rozpraw skutecznie poinformowany został pełnomocnik pozwanego, co również potwierdzają zgromadzone w aktach sprawy elektroniczne potwierdzenia odbioru (k. 127, 150,163). Mając na względzie powyższe, Sąd uznał że pozwany miał wiedzę o terminach rozpraw wyznaczonych w niniejszej sprawie, dlatego też ostatecznie pominął dowód z jego informacyjnego przesłuchania oraz w charakterze strony wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa (k. 167).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz.U.2012.0.1376 t.j.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Oznacza to, że na powodzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanym zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei art. 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu.

W ocenie sądu przedstawione przez stronę powodową dokumenty i wyczerpania, a przede wszystkim : kserokopia umowy kredytowej wraz z harmonogramem spłat rat kredytu poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda, własnoręcznie podpisany i opatrzony pieczęcią powodowego banku oryginał wyciągu z ksiąg

bankowych w sposób jednoznaczny wskazują, że żądane przez niego roszczenie zostało uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Analizując skuteczność wypowiedzenia kredytowej umowy należy przypomnieć treść art. 75 ustawy Prawo Bankowe, który stanowi, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określią w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni.

Z treści § 11 i 14 przedmiotowej umowy kredytu zawartej między stronami wynika, iż terminy wypowiedzenia umowy były zbieżne z terminami ustawowymi, nie zostały wydłużone ani skrócone.

Wypowiedzenie umowy nastąpiło pismem z dnia 24 stycznia 2015 roku, zatem w czasie kiedy pozwany zalegał z płatnością na kwotę 2797,15 zł (w tym 2.212,86 zł kapitału oraz 584,29 zł odsetek). Kwota kapitału przewyższa tym samym kwotę jednej wymagalnej raty określonej w harmonogramie spłat. Natomiast zgodnie z § 11 przedmiotowej umowy wypowiedzenie umowy może nastąpić

„w przypadku nie spłacenia w umówionym terminie kredytu”.

Niniejszym powództwem inicjator procesu domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwoty 81.010,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty. Na powyższą kwotę składają się: kwota 77.670,37 zł tytułem należności głównej, 2.771,07 zł tytułem odsetek umownych oraz 568,59 zł tytułem odsetek umownych karnych.

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie jednakże z ust. 1a powołanego wyżej przepisu moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. akt P 7/09 stwierdził, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Konsekwencją tego jest ustalenie, że przedłożony przez stronę powodową dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych o numerze (...) z dnia 19 grudnia 2015 roku nie spełnia już wymogów określonych w ust. 1 art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, stanowiąc jedynie prywatny dokument nie mający przymiotu dokumentu urzędowego.

Do wyciągów z ksiąg bankowych przedstawionych jako dowód w postępowaniu cywilnym mają bowiem odpowiednie zastosowanie przepisy art. 244 §1 i art. 252 k.p.c. To zaś oznacza, że aby udowodnić istnienie dochodzonej przez bank wierzytelności i jej wysokość, wystarczy przedłożyć sądowi wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, bez potrzeby wskazywania tytułu, ani okoliczności, w jakich zobowiązanie powstało.

Wskazać należy, że pozwany wyrażając swoje stanowisko stwierdził jedynie, że wnosi sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i wnosi o oddalenie powództwa i nie powołał przy tym żadnych okoliczności, pozwalających na ustalenie, że twierdzenia podnoszone przez stronę powodową są nieuzasadnione. Z ostrożności procesowej (z powodu niedoręczenia odpisu pozwu wraz załącznikami) zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda.

W związku z powyższym Sąd udzielił pozwanemu dodatkowego 14-dniowego terminu na przedłożenie wszelkich wniosków oraz twierdzeń pozwanego, czego pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika do dnia zamknięcia rozprawy nie uczynił. Ostatecznie więc pozwany jedynie wskazał, że powództwo powoda jest przedwczesne oraz że powód nigdy nie dążył do polubownego załatwienia sprawy. W tym miejscu wskazać jednak należy, że powód zarówno przed wypowiedzeniem przedmiotowej umowy kredytu wzywał pozwanego do zapłaty (k.34), a także przed samym skierowaniem sprawy na drogę sądową (k.22). Pozwany nie przedstawił również żadnych dowodów wskazujących na to, iż dążył do polubownego załatwienia sporu, przykładowo prosząc pozwanego o restrukturyzację zadłużenia czy wydłużenia terminów płatności kredytu. W konsekwencji powyższe twierdzenie pozwanego należy uznać za chybione. Nadto pozwany, skutecznie wezwany z zastrzeżonym rygorem pominięcia przesłuchania nie stawił się na rozprawę, wobec czego Sąd nie miał możliwości wysłuchać jego argumentów oraz przeprowadzić dowodu z informacyjnego przesłuchania oraz przesłuchania w charakterze strony co pozwany swoim postępowaniem spowodował.

W konsekwencji dowody przedstawione przez powoda Sąd uznał za w pełni wiarygodne oraz na ich podstawie ustalił stan faktyczny. W tym stanie rzeczy należało uznać więc, że powód w wystarczający sposób wykazał, co składa się na należność główną, która wartość związana jest z odsetkami umownymi oraz karnymi.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasądzenie odsetek nastąpiło od dnia 20 maja 2015 roku, tj. od dnia następującego po dniu wystawienia przez bank przedmiotowego wyciągu z ksiąg bankowych.

Zasadne było również żądanie odsetek ustawowych od kwoty skapitalizowanych odsetek umownych oraz od kwoty skapitalizowanych odsetek karnych, również będących rodzajem odsetek umownych. Zgodnie bowiem z art. 482 § 1 k.c., powód może domagać się odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek, jeśli wytoczy o nie powództwo. Ponieważ wysokość odsetek od zaległych odsetek nie wynikała z umowy stron, powodowi należały się odsetki ustawowe, a według nowej nomenklatury obowiązującej od 1.01.2016 r. – odsetki ustawowe za opóźnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd w **punkcie 1 sentencji wyroku** uwzględnił roszczenie powoda i zasądził od pozwanego dochodzoną pozwem kwotę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1-3 k.p.c. (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Na tej podstawie wobec uznania powoda za przegrywającego proces Sąd obciążył go kosztami procesu i stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. pozostawił ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu – **o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.**

SSO Hanna Flisikowska